

Ezek tényleg köztünk élnek?

2025 szeptember 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Vannak olyan fordulópontok, amik valamilyen formában befolyásolják a világ alakulását, és vannak olyanok, amik a világ alakulása mellett az ember személyes kis világát is a feje tetejére állítják.

Ez utóbbi kategóriába tartozik a Charlie Kirk kivégzését követő időszak egészen máig, hiszen most vannak, akik

szembesülhetek azzal, hogy a személyes ismeretségi körükben, esetleg a szűk baráti társaságukban, extrém esetekben még a családjukon belül is lehetnek olyanok, akik egészen mást gondolnak a gyilkosságról, mint azt korábban hitték. Sokan érezhetik most ezt Amerikában.

Az „egészen mást” pedig enyhébb esetben azt jelenti, hogy elfogadják, hogy a gyilkosság jó, ha olyannal történik a rossz, akivel politikailag nem értenek egyet. Más, szélsőségesebb esetekben pedig még örülnek is neki, esetleg ünneplik, támogatják, sőt olyanok is akadhatnak, akik folytatnák az ürületet.

Egészen rémisztő érzés lehet az, hogy esetleg az, akivel az ember eddig nap mint nap beszélgetett, aki a gyerekeit tanítja, akinél a banki ügyeit intézi, akinél a kenyeret reggelente vette, vagy bárki, akiben esetleg eddig bízott, képes a halált eszközként, sőt, ünneplés tárgyaként látni.

Ez a felismerés olyan, mintha a világ belső rendje megbillenne, mert amúgy meg is billen. A hétköznapi ember egészen eddig azt feltételezhette, hogy a különbségek, a viták, a politikai nézetek sokfélesége mind elfér ugyanazon közös emberi alapon: hogy az élet önmagában érték. Amikor azonban valaki más halálát úgy fogadja az illető, ahogy, akkor az ember rádöbben, hogy az a fontos alap, amelyre mindeddig épített, egyeseknél nem is létezik.

Az ember ilyenkor belül törvényszerűen egyszerre érez undort, félelmet és valami egészen furcsa magányt. De ami még ennél is rosszabb, hogy ez az élmény nem csupán a másokhoz való viszonyt forgatja fel, hanem a saját énképet is

Mert bizony felmerülhet a kérdés, meddig bízhat meg valaki valakiben, támogatja-e a másik a gyilkosságot?

És megfogalmazódik az a még hátborzongatóbb kérdés is, hogy vajon biztonságban van-e az ember?

Már egy ideje persze tudjuk, hogy tényleg vannak olyan emberek, [akik valóban hisznek abban](#), hogy az, akinek bizonyos társadalmi kérdésekben más a véleménye, az bizony fasiszta, náci, és megérdemli akár a halált is. És tudjuk azt is, hogy ezek az emberek egész egyszerűen pszichopaták, akik azért hívnak valakit nácinak, hogy igazolhassák a kritikát, a gyűlöletet, a kirekesztést... és sajnos eljutottunk odáig, hogy egyes helyeken már az erőszakot is.

Persze nem akarok meggyanúsítani senkit azzal, hogy szívesen gyilkolna (akinek nem inge, ne vegye magára), de egyesek viselkedése, logikusan szemlélve, nem enged másra következtetni. Csak remélni tudom, hogy ez az érzés csak a történelem miatti sokk hatása, és valójában egyáltalán nincsen igazam.

A magam részéről egyébként összeszorul a szívem, amikor arra gondolok, hogy a másfél éves kisfiamhoz hasonlóan Charlie Kirk hasonló korú gyereke még talán most is néha mondja, hogy „apa, apa”, de senki nem figyel már erre. Mert megölték az apját. És ennek nagyon örültek olyanok, akik korábban fasisztának, nácinak nevezték őt.

Mi magyarok remélem, hogy jobbak vagyunk ennél, összetartunk, és megállítjuk együtt ezt az ürületet.

Dezse Balázs - www.pestisracok.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

Ajánló